

Místní poplatky

Rozhodnutí, jimiž byla stanovena povinnost uhradit poplatek z prodeje alkoholických nápojů a tabákových výrobků podle ustanovení § 15 zákona č. [565/1990](#) Sb., je možné soudní exekucí vykonat i po třech letech od uplynutí lhůty stanovené k jejímu zaplacení, jelikož tříletá prekluzivní lhůta uvedená v ustanovení § 71 odst. 3 zákona č. [71/1967](#) Sb. pro výkon těchto rozhodnutí.....

Rozhodnutí, jimiž byla stanovena povinnost uhradit poplatek z prodeje alkoholických nápojů a tabákových výrobků podle ustanovení § 15 zákona č. [565/1990](#) Sb., je možné soudní exekucí vykonat i po třech letech od uplynutí lhůty stanovené k jejímu zaplacení, jelikož tříletá prekluzivní lhůta uvedená v ustanovení § 71 odst. 3 zákona č. [71/1967](#) Sb. pro výkon těchto rozhodnutí, jak vyplývá z ustanovení § 12 věty druhé a § 13 zákona č. [565/1990](#) Sb. a § 1 odst. 1, § 70 odst. 1 a § 99 zákona č. [337/1992](#) Sb., neplatí. Na uvedeném přitom nic nemění ani první věta ustanovení § 12 zákona č. [565/1990](#) Sb., zakotvující tříletou lhůtu, jelikož tato lhůta neplatí pro výkon (exekuci) rozhodnutí ukládajícího povinnost k zaplacení poplatku, nýbrž – teprve – pro vyměření poplatku, a to při nesplnění oznamovací (poplatkové) povinnosti.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 2445/2002, ze dne 20.3.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci výkonu rozhodnutí oprávněného města P. – Úřadu městského obvodu P., zastoupeného advokátem, proti povinnému A. F., zastoupenému advokátem, prodejem movitých věcí pro částku 83.067,- Kč, vedené u Okresního soudu v Plzni pod sp. zn. E 1041/94, o dovolání povinného proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. května 2002, č. j. 13 Co 840/2001-61, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Shora označeným rozhodnutím krajský soud změnil usnesení ze 17. září 2001, č. j. E 1041/94-53, jímž okresní soud zamítl návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí podle vykonatelných rozhodnutí Úřadu městského obvodu P. z 25. března 1992, č. j. 92/109 a 92/108, obou ve spojení s rozhodnutím Magistrátu města P. z 10. července 1992, č. j. fin 340/No/92, dále podle vykonatelného platebního výměru Úřadu městského obvodu P. z 18. srpna 1992, č. j. 2/92, ve spojení s rozhodnutím Magistrátu města P. z 2. prosince 1992, č. j. fin 615/92/2, a konečně podle vykonatelného platebního výměru Úřadu městského obvodu P. z 1. června 1993, č. j. 1/93, ve spojení s rozhodnutím Magistrátu města P. z 23. září 1993, č. j. fin 255/93/2, celkem pro částku 83.067,- Kč; své měnící rozhodnutí, jímž exekuci nařídil, odvolací soud odůvodnil právním závěrem, že na žádný z vykonávaných titulů se nevztahuje – jak nesprávně dovodil soud prvního stupně – § 71 odst. 3 správního řádu, stanovící pro výkon rozhodnutí tříletou propadnou lhůtu, nýbrž že zvláštní předpisy – a to zákon č. [337/1992](#) Sb. ohledně poplatku z prodeje alkoholických nápojů a tabákových výrobků a zákon č. [143/1961](#) Sb. ohledně domovní daně – stanoví pro exekuci lhůty promlčecí, jež se navíc v důsledku úkonů směřujících k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatků přerušují.

Pravomocné usnesení odvolacího soudu napadl povinný, zastoupen advokátem, včasným dovoláním, jímž s poukazem na ustanovení § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. namítá nesprávné právní posouzení věci, které spadá v právním závěru o promlčecí (nikoli tedy prekluzivní) povaze lhůty k výkonu rozhodnutí. Dovolatel se ztotožňuje s právním názorem soudu prvního stupně, že tituly, jejichž exekuce byla navržena, pro uplynutí tříleté propadné lhůty již vykonat nelze, nicméně námitku promlčení, kterou „fakticky po léta uplatňoval, formálně vznáší i nyní.“

Dovolání (přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a/ ve spojení s § 238a odst. 2 o.s.ř.) důvodné není.

Protože vady vyjmenované v ustanovení § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a/,b/ a odst. 3 o.s.ř., jež by řízení činily zmatečným, ani jiné vady řízení, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), k nimž je dovolací soud podle ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. povinen přihlídnout z úřední povinnosti, v dovolání namítány nejsou a nevyplývají ani z obsahu spisu, a protože jinak je dovolací soud uplatněným dovolacím důvodem včetně jeho obsahového vymezení (§ 242 odst. 3 věta první o. s. ř.) vázán, je předmětem dovolacího přezkumu – výlučně (konstatování dovolatele, že odvolací soud „se nevypořádal ani s tím, co soud I. stupně uvádí k náležitostem podle § 47 správního řádu“, nelze samo o sobě považovat za námitku nesprávnosti právního posouzení, tedy za uplatnění dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. ve vztahu k právnímu závěru odvolacího soudu o vykonatelnosti exekučních titulů opatřených doložkou vykonatelnosti, správnost jejíhož obsahu žádný z účastníků nezpochybňoval a z níž ostatně vycházel i soud prvního stupně, který návrh na nařízení exekuce zamítl z důvodu jiného) – právní závěr odvolacího soudu, že rozhodnutí, jejichž soudní výkon byl navržen, lze vykonat i po uplynutí tříleté propadné lhůty uvedené v ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu, tedy, že toto zákonné ustanovení se na výkon předmětných rozhodnutí nevztahuje.

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud věc posoudil podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu - sice správně určenou - nesprávně vyložil, případně ji nesprávně aplikoval (z podřazení skutkového stavu hypotéze normy učinil nesprávné závěry o právech a povinnostech účastníků).

Projednávanou věc je vskutku třeba posoudit – pokud jde o poplatky z prodeje alkoholických nápojů a tabákových výrobků – podle zákona 565/1990 Sb., o místních poplatcích, v rozhodném znění (dále též jen „zákon č. [565/1990](#) Sb.“), a podle zákona č. [337/1992](#) Sb., o správě daní a poplatků, v rozhodném znění (dále též jen „zákon č. [337/1992](#) Sb.“), a – pokud jde o domovní daň – podle zákona č. [143/1961](#) Sb., o domovní dani, v rozhodném znění (dále též jen „zákon č. [143/1961](#) Sb.“).

Podle ustanovení § 1 písm. h) zákona č. [565/1990](#) Sb. mohou obce vybírat (mimo jiné) poplatek z prodeje alkoholických nápojů a tabákových výrobků. Správu poplatků, které jsou příjmem rozpočtů obcí (mezi něž patří i výše uvedený poplatek) upravuje zákon č. [337/1992](#) Sb. (viz jeho ustanovení § 1 odst. 1). Správou poplatků se přitom rozumí zejména právo poplatky vyměřit, vybrat, vyúčtovat, vymáhat nebo kontrolovat jejich splnění ve stanovené výši a době.

Podle § 12 zákona č. [565/1990](#) Sb. pokud poplatník nesplní svou oznamovací (poplatkovou) povinnost určenou obecně závaznou vyhláškou obce, lze dlužné částky vyměřit do tří let od konce kalendářního

roku, ve kterém oznamovací (poplatková) povinnost vznikla. Pro ostatní promlčecí lhůty platí zvláštní předpisy (zákon č. [337/1992](#) Sb.).

Podle § 13 zákona č. [565/1990](#) Sb. o řízení ve věcech poplatků platí zvláštní předpisy (zákon č. [337/1992](#) Sb.), pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle § 99 zákona č. [337/1992](#) Sb. se pro daňové řízení zákon č. [71/1967](#) Sb. (správní řád) nepoužije.

Postup při správě (správou se rozumí i vymáhání) daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a částek neoprávněně použitých nebo zadržovaných rozpočtových prostředků, které jsou příjmem státního rozpočtu České republiky, rozpočtů obcí, rozpočtů okresních úřadů a s. f. Č. r., se řídí zákonem č. [337/1992](#) Sb. (srov. § 1 odst. 1 cit. zákona). Placení a nucené vymáhání těchto dávek je upraveno v části šesté tohoto zákona. Podle ustanovení § 70 zákona č. [337/1992](#) Sb. se právo vybrat a vymáhat daňové nedoplatky (daňovými nedoplatky se rozumí i nezaplacené poplatky) promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným.

Podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. [143/1961](#) Sb., uvedeného rubrikou „Promlčení“, nelze daň vyměřit a vymáhat po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, v němž se daň stala splatnou.

Podle ustanovení § 251 o.s.ř., nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí. Uvedené ustanovení se použije nejen na výkon rozhodnutí vydaných v občanském soudním řízení, ale i na výkon dalších exekučních titulů uvedených v ustanovení § 274 o.s.ř.

Podle ustanovení § 274 písm. e) o.s.ř. jsou exekučními tituly, na jejichž základě lze nařídit soudní výkon rozhodnutí, vykonatelná rozhodnutí orgánů státní správy a územní samosprávy včetně platebních výměrů, výkazů nedoplatků ve věcech daní a poplatků, jakož i smírů schválených těmito orgány

Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí, jimiž byla stanovena povinnost uhradit poplatek z prodeje alkoholických nápojů a tabákových výrobků podle ustanovení § 15 zákona č. [565/1990](#) Sb., je možné soudní exekucí vykonat i po třech letech od uplynutí lhůty stanovené k jejímu zaplacení, jelikož tříletá prekluzivní lhůta uvedená v ustanovení § 71 odst. 3 zákona č. [71/1967](#) Sb. pro výkon těchto rozhodnutí, jak vyplývá z ustanovení § 12 věty druhé a § 13 zákona č. [565/1990](#) Sb. a § 1 odst. 1, § 70 odst. 1 a § 99 zákona č. [337/1992](#) Sb., neplatí. Na uvedeném přitom nemůže nic změnit ani první věta ustanovení § 12 zákona č. [565/1990](#) Sb., zakotvující tříletou lhůtu (viz výše), jelikož tato lhůta neplatí pro výkon (exekuci) rozhodnutí ukládajícího povinnost k zaplacení poplatku, nýbrž – teprve – pro vyměření poplatku, a to při nesplnění oznamovací (poplatkové) povinnosti. Týž závěr pak – vzhledem k ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. [143/1961](#) Sb. – platí i pro výkon rozhodnutí o povinnosti zaplatit domovní daň. Dovolací argument, že povinný vznesl námitku promlčení, je v současném stadiu vykonávacího řízení, kdy je exekuce (teprve) nařizována, bezcenný, jelikož touto námitkou se soud může zabývat (na rozdíl od prekluze) až v řízení o zastavení výkonu rozhodnutí (srov. též stanovisko Nejvyššího soudu ČSR z 18. 2. 1981, sp. zn. Cpj 159/79, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 9-10 z roku 1981 pod poř. č. 21).

Pokud jde o argumentaci ustanovením § 3 odst. 1 občanského zákoníku, ta je nepřijatelná, jelikož z hlediska eventuální existence rozporu s dobrými mravy lze posuzovat pouze výkon práv a povinností (formou právních úkonů či faktického chování) účastníků občanskoprávních vztahů, nikoli správnost rozhodnutí soudu; to je aktem aplikace práva, v jejímž rámci právě soud – v nalézacím řízení – posuzuje, zda k případnému rozporu s morálními pravidly při výkonu práv a povinností v hmotněprávních vztazích došlo. Podání návrhu na nařízení exekuce – naproti tomu – není výkonem práva ve smyslu § 3 odst. 1 obč. zák., nýbrž využitím možnosti poskytnuté oprávněnému procesním předpisem (§ 251 o.s.ř.) pro případ, že povinnost uložená exekučním titulem vydaným v nalézacím řízení nebyla splněna dobrovolně.

Protože exekuční řízení zakládá mezi jeho účastníky vztahy procesní, je stejně nepřijatelná dovolatelova argumentace (taktéž hmotněprávní) ustanovením § 2 odst. 2 občanského zákoníku.

Jelikož se povinnému prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu správnost napadeného rozhodnutí zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud, aniž nařídil jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), dovolání jako nedůvodné podle § 243b odst. 2 věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Splnění dluhu](#)
- [Daně](#)
- [Insolvence, vylučovací žaloba](#)
- [Insolvence a pojistné na zdravotní pojištění](#)
- [Oddlužení](#)
- [Odměna insolvenčního správce](#)
- [Obtížně ocnitelný majetek](#)
- [Oddlužení](#)
- [Odporovatelnost](#)
- [Incidenční spory](#)
- [Dodání zboží dle zákona o DPH](#)